

המליאה של הכנסת. היו בעד, היו נגד, אבל, כסופו של דבר, הוצב הרגל על מקומו. גם כאן, באיטליה, סוערות עכשיו הרוחות בנושא הרגל הלאומי. ראשיהמשלה, כטינו קראקטי, הציע לקבוע את ה-12 במאי כיום הרגל, לזכר ה-12 במאי 1798, עת הונף הרגל הירוקלבן-אדום לראשונה בעיר מילאנו. המתנגדים רעשו וגעשו, אולי בגלל שסברו כי קראקטי מבקש לעשות הון פוליטי מן העניין, כי אחרי הכל הוא יליד מילאנו. סופו של דבר - יוסי-הדגל ירד מן הפרק. ואגב, יש מוצא משותף לרגל איטליה ולרגל ישראל. כמו שצבעיו של דגלנו נלקח מצבעי טלית התפילה, כך נלקחו ציבעי הרגל האיתלקי מצבעי מדי חיליהמישמר העירוני של מילאנו בסוף המאה ה-18, שהיו מורכבים ממעיל ירוק, בעל קישוטים אדומים, וממכנסים לבנים.

גיינו רקה, מילאנו, איטליה

המורמונים באים. המורמונים באים

על קדושים נוצריים (העולם הזה 8.1 ואילך).

ההתפתחות די מרהימה: קודם שני עמודים על סילווסטר הקדוש (העולם הזה 8.1) אחריכך שני עמודים על ברברה הקדושה (העולם הזה 8.1) ולבסוף מיכתבי קוראים, המלמדים אותנו מי בריוק היתה ברברה (העולם הזה 15.1) ומי היה סילווסטר (העולם הזה 22.1).

זה נשמע כאילו גם עורכי העולם הזה וגם קוראי העולם הזה נפלו בשבי הלהט המיסיונרי (אולי של המורמונים?), ועתה נתון כל מעיינם בקדושי הכנסיה ובאפיפיוריה.

מנשה יזרעאלי, תל-אביב

לא מורמונים ולא כטיח. פשוט, כל קדוש בעונתו.

כל שיבטי סיבר

על נשותיו של אמן רוסי (העולם הזה 22.1).

לא איכפת לי שהוא רוסי. לא איכפת לי שהוא שמן. לא איכפת לי שהוא מופיע בעירום. לא איכפת לי שהוא ארכע נשים. לא איכפת לי שאחת מהן היתה רוסייה. לא איכפת לי שאחת מהן היתה אוקראינית. לא איכפת לי שאחת מהן היתה יהודיה.

אבל האשה האחרונה, האודמורקית, זה כבר יותר מדי, ובכלל, מה זה צריך להיות?

חנניה מונסביץ, הרצליה

האשה האודמורקית היא בת אחד משיבטיההנוזים הרבים האלכסיים את סיביר, אם כי הוא לא אחד השבטים הגדולים, כבני היאקוטים, הקאלמוקים, הטונגוזים, האוסיטיאקים והצוקצים.

העולם הזה לפני 25 שנה

מזה צחקו ב'1961

בגליון העולם הזה שראה אור השבוע לפני 25 שנה, הופיעה, במדור אנשים, כפי שהופיעה שם מדי שבוע באותם ימים רחוקים, גם בדיחת-השבוע, שהובאה ב' אותה הזדמנות, בשמו של איש הלשכה הצעירה (של אנשי ה' מיסחר) בתל-אביב: שני יהודים רצו להתפלל במניין. אבל הם, כאמור, היו רק שניים. אמר היהודי האחד ליהודי השני: אני ואתה, זה שניים: אתה ואני, עוד שניים: שנינו ביהד, זה עוד שניים ובסך הכל אנחנו כבר שיששה. מנקודת מבטך, אנחנו עוד פעם שיששה. זאת אומרת, ביחד אנחנו שנים-עשר. אז שנינו מיתורים ויכולים ללכת הביתה.

רחל רחל

על אהרון שביט. גיבור התערבות הדיאטה (העולם הזה 29.1).

אני רגילה שרחל המרחלת מדריקת בכל הפרטים, אבל השבוע כמעט עשיתי לה דרינג דרינג, אם לא גרוע מזה. כי הכותרת לתצלום של ילו שביט וצביקה לופוביץ, במדרה, היתה שגויה.

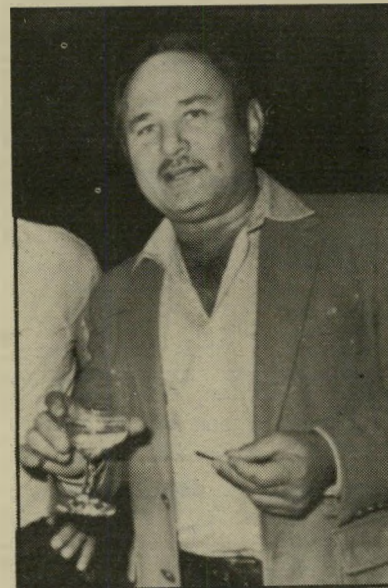
הגבר המשופם בתצלום הוא אהרון ("ילו") ילובסקיישביט ולא המארה, גיורא אקרשטיין, שבכיתו אומנם החלה והסתיימה ההתערבות.

ציפי בהן, הרצליה סליחה. ילו האמיתי. עם הכותרת הנכונה, בתצלום.

הוליווד לעזרת הפועל

על גירעונות הפועל תל-אביב (העו' לם הזה 22.1).

יד הגורל היא שהמיספרים המדהימים על גירעונותיו וחובותיו של הפועל תל-אביב פורסמו באותו שבוע ובאותו גליון בו הובאה רשימת הסרטים שגרפו עשרות מיליוני דולארים. לכן יש לי הצעה לעניין: הואיל ובטוחני שבין

ילו שביט האמיתי, גיבור התערבות הדיאטה

איליהקולנוע בהוליווד רבים גם היהודים וגם אדוהי הספורט, מה רעתכם לערוך מגניב כיניהם, לטובת הפועל תל-אביב? אחוז אחד, או שניים, למשל, של הכנסות שודדי התיבה האבודה (115 מיליון דולר) היו פותרים הרבה בעיות לירושת החובות (מיליון דולר וחצי) שהשאיר רב ברמארץ להפועל תל-אביב.

דויד מזרחי, תל-אביב

סנטה קלאוס של האירים

על שבועון לוחמי החירות האיריים (העולם הזה 22.1).

תיתי לו לקורא כץ, שהוא מתפעל משבועונים של אנשי השין פיין. אבל! אני מעיד על עצמי כי אני בהחלט מבין את ערגתם של האירים לאיחוד שני חלקי אירלנד, אבל יש לי הסתייגות אחת: ללא מעשיירצח וללא הטפה למעשיירצח! והנה, גם אני נתקלתי באותו שבועון ובמדרור ההווי שלו סופר, בחדרוה רכה, מעשה שאירע כאחת מחגיגות הכלבו הגדולות ברצמבר ה' אחרון:

מקובל שם שהכלבו שוכר בכל עונת-הגים אדם המחופש לסנטה קלאוס ואליו אצים-רצים הילדים, הבאים למקום עם הוריהם, כדי לבקש ממנו מתנות חגיגמולד. אז לאותו סנטה קלאוס ניגש ילד וביקש אקדחמים מתנה. אמר לו הסנטה האירי: "למה לך אקדחמים? קח אקדח אמיתי ופתח באש על מרגרט תאצ'ר!" חנו סיטון, תל-אביב

מילאנו איננה ירושלים

על יוסי-הדגל באיטליה.

לפני שנה קמה בארץ מהומה כאשר רפול איתן הציע להתקין כן לרגל ישראל באולם

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262/136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורכי-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שגן ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפיר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר"מ בע"מ תל-אביב

קווא יני

כאשר מקבל העולם הזה מיכתב של מי שרואה את עצמו נפגע ממה שפורסם אצלנו, הוא מפרסם אותו מיד במדור המכתבים, וכמעט תמיד בלי הערות מטעם המערכת. נראה כי זהו נוהג נריר בעיתונות הישראלית. יש שאינם מפרסמים מיכתבים כאלה בכלל ולפני שבועיים נתתי כן הודגמה של על המישמר) ויש המפרסמים את המיכתבים בתוספת הערות של הכותב המקורי. המוסף השמצות חדשות על השמצותיו הקודמות. הנהגה הנפסד הזה מבוסס על ההנחה שאצל קורא פרימיטיבי בעל המילה האחרונה הוא הצורך. כך נוהג חדשות.

לפני חודש שלחתי לחדשות מיכתב, כדי להגיב על אחת החלטות הרבות של ירון לונרון. הנה המיכתב במלואו: השילוב של בורות וביטחון עצמי מופרו הם תמיד צירוף מסוכן. ירון לונרון מסמל צירוף כזה. במדרורו, לקרוא ולדוק" שבו הוא מתיימר להטיף מוסר לעיתונאים, הוא מרגים יפה את כל התכונות הרעות שהוא מטיף נגדן. והנה דוגמה: נתחן את התנהגות העיתונות כפרשת חווה יערי, הוא כתב: "הגדיל לעשות העולם הזה. בהיער מידע חיבר טרטר שעלפיו השליכה חווה יערי את מלה מלבסקי ממכונתה. אולם, מפנטז העיתון, לא חווה רדסה את האשה למוות, מישוה אחר, אלמוני, השלים את המלאכה לרווחתה. אך ללא ידיעת החשודה, זה, רומנ, היה שפל התחתית שאליה הגיעה העיתונות השבוע". כרגיל, לא היה לירון לונרון מושג על מה הוא מדבר. אילמלא שינאתו התהומית להעולם הזה היתה כוונת מרים שפופרת-טלפון ושואל את הכותב על מה מבוסס תיאור זה. אך לירון לונרון אין צורך בנימוס אלמנטרי זה, שהוא דורש מוולתו, אולי אין לו זמן לכך, מרוב חלטות מכניסות-דולארים.

התנצלות מראש

בשבוע שעבר הרשיתי לעצמי להסוג בעדינות כי הסרט המאהב של מיכל בת-אדם אינו הכייהי טוב.

לא עברה יממה, וטילפנה אלי עיתונאית של אחד המוספים ושאלה אותי על מישפטי-דיבה שהגישה נגדנו מיכל בת-אדם. ברגע הראשון לא ידעתי על מה היא שחה. אחר-כך נזכרתי: לפני יותר מ-15 שנים כתבנו, בקטע של רכילות, שיחסיה האישיים של מיכל עם הבימאי משה מירחי עורו לקריירה שלה. מיכל העלבה מן הניסוח, הגישה מישפט, ולפני שהגענו אל השופט המפשינו, העולם הזה התנצל. כפי שהוא עושה תמיד, וברצון, כאשר הוא נכשל בניסוח. שכחתי את העניין מומן.

עכשיו, אחרי הביקורת שלא היתה דיי-מחמיי את, מיהרה מיכל בת-אדם לספר ואת לעיתונאית, וגם הוסיפה שאיימנו עליה ברדיפות שונות, ועוד סיפורי בדים מסוג זה. חבל, אני מחבב את מיכל בת-אדם, אני גם מעריך את תוקפנותה, את דבקותה במשימה, את יכולתה להוציא כסף מאנשים בשביל סרטיה, וגם את כישרונה הקולנועי. כולי בערה. הלואי והיו לנו הרבה נשים כאלה.

אבל מה לעשות? אני מרשה לעצמי לחשוב שהסרט הזה, המאהב, אינו טוב. שהוא קצת רדוד, ושגם פרדס שלם של שרדים חשופים של קטינות אינו מצליח להסתיר החמצה קולנועית זו. גם התערבות הצנזורה לא תעלה את איכות הסרט. היא רק תעניק לו פירסומת, ותעזור למכונה האדירה של יחסי-ציבור, שהופעלה לי מענו.

ואם זו ריבה, אני כבר מתנצל.

ד"ר אבנרי